

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 279/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-7C/5/2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/19/2025-576 z 21. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. novembra 2025 sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom mestského súdu a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 3 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Navrhujú napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie najvyššiemu alebo mestskému súdu, prikázať mestskému súdu, aby konal bez zbytočných prieťahov, zdržal sa marenia spravodlivosti a nezatajoval, že sťažovatelia doručili dovolanie 11. novembra 2024, ako aj priznanie finančného zadostučinenia každému z nich 5 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených a vyjadrení mestského súdu a najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovatelia boli stranou v spore o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v procesnom postavení žalobcov, ktorí sa proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, domáhali zaplata 821 066,32 eur s príslušenstvom. Bývalý Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 7C/5/2019-315 z 26. septembra 2022 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 7Co/31/2024 z 26. júna 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľmi podané dovolanie odôvodnené § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako oneskorene podané podľa § 447 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v podstate namietajú, že dovolanie podali elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu už 11. novembra 2024 o 20.47 h do podateľne mestského súdu aj najvyššieho súdu a následne ho doplnili v listinnej podobe 12. novembra 2024 do podateľne mestského súdu. Podľa sťažovateľov mestský súd zatajil najvyššiemu súdu existenciu včasného elektronického podania dovolania, ktoré nie je zažurnalizované v spise mestského súdu. Najvyšší súd pritom podľa tvrdenia sťažovateľov potvrdil elektronické doručenie dovolania 11. novembra 2024 večer. Zároveň namietajú, že od 18. apríla 2019 nebolo vo veci ako celku rozhodnuté. Uvedenú dobu konania vnímajú ako neprimeranú, dokonca extrémnu. Vec považujú za právne a skutkovo jednoduchú a majúcu pre sťažovateľov mimoriadny význam. Na riadnom nekonaní nemajú žiadny podiel.

5. Sťažovatelia žiadajú, aby vo veci nekonala a nerozhodovala pani sudkyňa Baricová.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 242/2026 z 15. apríla 2026 rozhodol, že sudkyňa I. senátu ústavného súdu Jana Baricová nie je vylúčená z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3068/2025 a že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia označených práv sťažovateľov nesprávnym rozhodnutím o odmietnutí ich dovolania ako podaného oneskorene a neprimeranou dĺžkou konania ako celku.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov uznesením najvyššieho súdu:

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti rozporujú záver najvyššieho súdu o oneskorenosti svojho dovolania, pričom argumentujú skutkovým tvrdením, že dovolanie podali elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu do podateľne mestského súdu i najvyššieho súdu už 11. novembra 2024 o 20.47 h. Na podporu svojich tvrdení predkladajú dôkaz, výpis z elektronickej pošty, z ktorého vyplýva, že v pondelok 11. novembra 2024 o 20.47 h bola z adresy

[REDAKOVANÉ] na adresu podatelnaMSBA4@justice.sk a podatelna@nsud.sk zaslaná správa označená ako J (alebo U, nečitateľné, pozn.)+B5.pdf. Výpis v uvedenom znení nie je spôsobilý preukázať, že išlo o sporné dovolanie. Nie je v ňom uvedený predmet, spisová značka ani prílohy.

9. Na druhej strane, najvyšší súd v napadnutom uznesení (ako aj vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, ktoré bolo potvrdené aj vyjadrením mestského súdu k ústavnej sťažnosti) dostatočne odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania ako oneskorene podaného podľa § 447 písm. a) CSP, keď uviedol, že rozsudok krajského súdu bol sťažovateľom doručený 10. septembra 2024 a lehota na podanie dovolania im uplynula v nedeľu 10. novembra 2024, posledným dňom lehoty tak bol pondelok 11. november 2024. Sťažovatelia podali dovolanie osobne 12. novembra 2024 o 8.55 h na mestskom súde.

10. Porovnaním odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dôvodov ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru o vierohodnosti a ústavnej udržateľnosti hodnotenia najvyššieho súdu. Predmetná námietka sťažovateľov je preto nedôvodná.

11. Sťažovatelia okrajovo namietajú aj proti nesprávnemu právnomu posúdeniu veci prvoinštančným súdom a odvolacím súdom. K tomu ale ústavný súd uvádza, že najvyšší súd vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov nebol povinný poskytnúť odpovede na sťažovateľmi kladené otázky meritórnej povahy. Sťažovatelia sa totiž domáhali dovolacej súdnej ochrany mimo medzí zákonov, ktoré základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) vykonávajú. Preto im najvyšší súd odmietol meritórnu súdnu ochranu poskytnúť v súlade s ústavnou koncepciou základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov postupom mestského súdu:

13. Účel základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov ústavný súd vymedzil vo svojej skoršej judikatúre tak, že „je ním odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa tak ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 28/2022).

14. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že

už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

15. Zo samotnej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v čase jej podania ústavnému súdu (19. novembra 2025) bolo napadnuté konanie právoplatne skončené, keďže rozsudok okresného súdu č. k. 7C/5/2019-315 z 26. septembra 2022 (v ktorom okrem iného okresný súd žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal) nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7Co/31/2024 z 26. júna 2024 (ktorý bol sťažovateľom doručený 10. septembra 2024). Rovnako aj nadväzujúce konanie na najvyššom súde bolo skončené vydaním napadnutého uznesenia. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že v čase podania ústavnej sťažnosti už bola právna neistota sťažovateľov v predmetnej veci odstránená.

16. Ústavná sťažnosť pre zbytočné prietahy v konaní je účinným prostriedkom nápravy porušeného práva len do momentu, kým trvá stav neistoty na strane dotknutého účastníka konania (strany konania) týkajúci sa výsledku konania. Svoju úlohu tak ústavný súd v tomto prípade nenachádza, keďže v čase podania ústavnej sťažnosti zásah netrval a právna neistota sťažovateľov bola odstránená. Na základe uvedeného nezostáva ústavnému súdu iné než odmietnuť ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu